

PROZA

Metod Pevec

Vulgarna zgodba

ali prva ljubezen

Če imate posebno željo, da bi napisali kako vulgarno naturalistično zgodbico, potem za prizorišče izberite klavnico. To zadostuje. Živali umirajo, smrdijo, kri odteka v kloake, šele prav na koncu, v pakirnici, postaja vse skupaj znosno oziroma užitno.

Julian Barnes je v Flaubertovi papigi predlagal (med drugim, seveda), naj bi prepovedali pisati vse romane, ki bi se utegnili dogajati v klavnici. Ker gospodu Barnesu moje pisanje prav gotovo ne bo zašlo pod prste in ker bom svoje klavniške ambicije skrčil na kratko zgodbico, se bom vseeno drznil izpeljati literarni prekršek.

Bil sem še zelo mlad, prepričan sem, da nisem bil niti polnoleten, ko sem prve počitnice preživel delovno, da bi od blizu spoznal, »kako se kruh služi«, kot so bili prepričani moji starši. Dobro so izbrali. Ta ljubi kruhek se je začel točno ob petih zjutraj, kar pomeni, da sem vstal točno ob štirih zjutraj. Da, zjutraj! In jutra, vsaj tako zgodnja jutra, sovražim, od nekdaj sem jih sovražil. Nadležno sonce prebuja zaspano stvarstvo, le ptiči naduto cvrkutajo in se sprenevedajo, da z vsem svojim grlatim vitalizmom pozdravljajo nov dan, čeprav so v resnici zgolj zadovoljni, da je konec neudobnega čemenja na rosnih vejah.

Morda je tudi delovodja dobil kak pedagoški nasvet o težko prigraranem kruhku, drugače namreč ni mogoče razumeti, da me je že kar prvi dan razporedil na najtežje delovno mesto. Tako so mi razložile debele, dobro udelane delavke, ki so bile že navsezgodaj nekoliko prostaško razpoložene. Na hitro so namreč izmenjale informacije o tem, ali je bilo zjutraj oziroma zvečer kaj ali nič. Vse so se mi zdele zelo prebujene, rdeče in celo zariple, kot da bi bilo res že marsikaj tisto jutro. Moram priznati, da takrat nisem imel pojma, kako utečeno in hitro se te stvari lahko opravijo v zakonskih posteljah.

Torej, na delovnem razporedu sem svoje ime našel pod velikimi tiskanimi črkami: OBEŠANJE. Poleg mojega imena sta bila napisana še Dušan in Avdo. Njunih priimkov si nisem nikoli zapomnil. Samo tega se spominjam, da je Dušanov priimek zvenel slovensko in da se je Avdov končeval na »ič«. Delovodja me je seznanil z njima in obljubil, da mi bosta onadva pokazala moje delo. Dušan mi je

dal natrgane gumijaste rokavice in obupno prevelik plastičen predpasnik. Ne bom se zamujal z opisovanjem tako imenovanega delovnega procesa. Dolg je tekoči trak in precej neokusnih stvari se dogaja na tej poti. Ko so točno ob petih pognali celoten moralni sistem, je oglušujoče zaropotalo in odslej se je bilo mogoče sporazumevati samo še z rokami in zelo glasnim vpitjem na uho. Zato se mi je Dušan drl v uho in pri tem pljuval vame droben pršec sline, ki se je trgal iz prenapetih glasilk.

»Poglej, odpreš vratca. Z levo roko! Vedno z levo roko! Z desno šibneš v kurnik in poiščeš piščančvo levo nogo. Vedno levo. Če ga ne boš ujel za levo, te bo zajebaval, ko ga boš hotel obesit na liro.«

Dušan je že držal frfotajočega in kljuvajočega mladoletnika kokošje vrste in ga nad kremplji zataknil v železne vilice, ki so potovale na visečem traku. Tem vilicam, nekakšnim potujočim gavgam, so namreč rekli lire.

»Vsaka tretja je tvoja,« se je še zadril Dušan, potem pa sta začela z Avdom bliskovito prazniti plastične kurnike. Jaz sem imel seveda nemajhne težave. Dokler je bil kurnik še nabit poln, sem nekako ujel splašeno žival, včasih celo za levo nogo. Po zadnjih pa sem vedno dolgo stegoval nesprenito in tudi nekoliko plaho roko. Ne bom govoril o tem, kako so me piščanci kljuvali, praskali in, seveda – zato sem rabil tako velik predpasnik, ki je segal vse do vratu – v smrtnem strahu so jedko in redko srali na vse strani. Dovolj! Že nekaj metrov naprej jih je uspavala visoka napetost, na naslednji postaji jim je že odtekla kri.

Avdo, ki je delal na moji desni in je bil v smeri traku prvi, je sem ter tja obesil tudi več kot vsakega tretjega piščanca. Dušan, ki je stal za menoj, pa je sprva sploh besno demonstriral, kako mu gre stvar dobro od rok. Tako navsezadnje nobena lira ni odpotovala prazna do parilnikov.

Počasi sem ujel ritem, hrup se je spremenil v gluho tišino.

»Jebeš li ti nešto?« Avdo je vpil na ves glas. Dobro sem vedel, da je njegovo vprašanje namenjeno meni, vendar sem se v strašni zadregi pretvarjal, da ga ne slišim.

»Jebem te, mali gluvi! Jebeš li nešto il samo drkaš?« Zdaj sem moral vsaj prikimati. Kdo bi pri šestnajstih, morda sedemnajstih priznal, da še ni nikoli? Saj bi, če bi... V mislih in sanjah pa sem to že intenzivno počel. Skratka, jaz sem zrel, lahko bi, samo majhen korakec mi še manjka in tega lahko morda storim že jutri. Z Barbaro sva se že poljubljala, in to z jezikom, pa tudi po joških sem jo že božal! Čemu torej ne bi prikimal!

»Onda reci: jebem! Što se stidiš. Ako si muško, onda vikni: jeeeeebееееem!«

Avdo je omenjeno besedico zavpil na ves glas. Za nekaj trenutkov je preglasil trušč tekočega traku. Ko je utihnil Avdov glas, so se zaslišali podobni vriski – se pravi ta beseda – tudi iz sosednjih prostorov, kamor je izginjal tekoči trak. Kasneje sem zvedel, da je to Avdovo jebaško tuljenje običaj, zato jim niti ni bilo treba razločno slišati njegovih besed, da bi vedeli, za kaj gre v obešalnici.

»Mali, ližeš li pičku?« Zdaj sem nemudoma prepričljivo odkimal. Avdo se je smejal. Tako se je krohotal, da se mu je stresalo majhno telo. Telesce bi moral reči, tako majhen je bil, majhen in uren. Lahko bi bil škrat, če ne bi bil videti tako grd in zgaran, če ne bi tako prostaško svinjal, če ne bi bil torej vendarle tako podoben ljudem.

»Jel ti smrdi, ha, mali. E, to je baš fino, mora malo da miriše na mladi sir. A najbolje ti je, da ližeš svaki dan po jedno dva, tri puta, da je fino opereš ustima. Ne

smije pička u vodi da se pere. Nikako! Samo ustima. Eto, ja to tako svaki dan! Prvo ližem, onda jebem! Četiri, pet puta. Subotom i nedeljom pet do sedam puta. Možeš Sofiju da pitaš.»

Groza! Kako more? To menda samo gobca, saj ni mogoče! Jaz sem imel pomi-sleke celo pri združevanju slin pri tistih čisto pravih poljubih, čeprav je Barbara seveda nekaj popolnoma drugega kot, denimo, Sofija, ki sem jo spoznal še istega dne. Med malico sta se srdito pričkala o nečem, vendar sta bila predaletč, da bi ju lahko slišal. Sofija je bila še manjša kot Avdo in brez dvoma najgrša ženska, kar sem jih do tedaj videl. Krvava halja je ohlapno visela na neznatnem telesu, na obrazu je imela le malo zdrave kože. Med lišaji, mozolji, brazgotinami in bradavicami se je skrival par črnih, in kot se mi je zdelo, zlobnih očesc. Od daleč sem lahko videl, da ji okrog ust poganja črn puh. Še najbolj pa so jo najbrž kazili redki lasje in obsežna pleša na temenu. Nekoč pozneje mi je Dušan razložil, da je Sofija šlogarca, da nosečnicam ugane, kakšnega spola bo otrok. Nekoč je bojda napovedala, da bodo na klavnico prišli Arabci. In so res. Ker je bila naša obešalnica pravilno obrnjena, ne vem več, ali proti Meki ali stran od nje, so v tej klavnici dobili čast podaviti nekaj sto tisoč piščancev za njihovo sveto tržišče.

Še preden sem pospravil porcijo pasulja, me je Dušan konspirativno dregnil in nerazločno zamomljal:

»Grega v boršt!«

Bil sem utrujen in raje bi počival, kot rinil v gozdček zadaj za klavnico. Kaj neki naj bi navsezadnje tam videl? Žal sem bil šele pol delovnega dneva v klavnici in Dušana sem moral upoštevati kot »brezprizivno« avtoriteto.

Torej sva šla v boršt. Ograja je bila praktično vsa raztrgana. Ko sva prišla do prvih dreves, je Dušan nenadoma stekel in jaz seveda za njim. Nisva dolgo tekla. Dušan se je prav tako nenadoma ustavljal in z enim prstom ukazal tišino, z drugim pa pokazal dve beli postavi, ki sta se ozrli naokrog in pokleknila v travo. Spustila sva se na tla in se začela plaziti proti prostoru, kjer sta poniknila postavi. Seveda se mi je zdelo neumno in bilo me je strah. Logično je bilo pričakovati, da bosta tista dva v travi intenzivno zaposlena drug z drugim, kar pa še ni bilo prepričljivo zagotovilo, da naju ne bi mogla opaziti. Strah me je bilo, pa sem vseeno plezal. Kot kak plazilec sem se vlekel po trebuhu. Od tam, kjer se je Dušan ustavil, je bil že prav lep razgled na sproščeni par, ki je medtem že slekel beli halji. Dve tolsti in nič manj beli telesi kot odvrženi halji sta se valjali na pognjenih kartonih in z zajčjo naglico tleskali drugo ob drugo. Ženska je stokala in nerazločno godla, zdelo se je, da možakarja na sebi priganja, naj pohiti ali pa, naj bo še bolj silovit. Potem je nenadoma zacvillila kot prašiček. Kot da bi bil njen cvilež nekakšen znak, jo je možakar pri priči razjahal, ona pa se je z vsem, kar je bilo prej skrito, obrnila proti nama. Velike, s črnimi cekini označene prsi so se razlile proti tlom, tudi dvodelni trebuh je omahnil, ko se je obrnila na bok. Zgornja polovica se je gosto gubala v celulitičnih naborkih, spodnja polovica trebuha pa je bila gosto zaraščena. Tako pretirano si te stvari pač nikoli nisem predstavljal. In ta velikanska črna reč je bila zdaj obrnjena naravnost proti nama. Milo rečeno: vzelo mi je sapo. Črno, nepregledno, goščava in v njej skrito tisto: pička. Ja, pička. V trenutku se je prejšnji gnus ali sram ali kar je že bilo sprevglo v nekaj drugega. Začutil sem, kako mi naglo vstaja.

»Jebi ga,« sem slišal Dušana. Ko sem se ozrl nanj, je že razpel hlače in me prestrašil. Na dan je privlekel zastrašujoč organ škrlatne barve, tako grd in tako velik,

da sem bil v tistem trenutku prepričan, da je Dušan tam spodaj bolan. Stisnil ga je v dlan in z vso hitrostjo pognal roko.

Hitro sem pogledal stran. Čutil sem kri, ki se mi je v skoku pognala v glavo. Kaj sem hotel drugega, raje sem se vrnil k porivačema v travi. Možakar se je medtem splazil za njen hrbet, zajel njeno rit v svoje naročje, se še nekajkrat silovito zaletel vanjo, potem pa glasno omagal. Takoj se je izvlekel iz nje in spet sem zagledal neko frustrativno veliko stvar krvave barve. Obrnil sem se, kajti ne glede na Dušanovo početje je bil že skrajni čas za umik. Hvala bogu, tudi Dušan je brizgnil belo seme. Bežimo!

Tekla sva nazaj v obešalnico. Nisva se še okomatala s predpasniki, ko je delovodja že pognal trak. Lire so začenjale priganjati. Avdo se je pojavil zadnji.

»On, ku-ku-ku-ku- rac fuka! On...« Dušan je spregovoril presenetljivo užaljeno, kot da bi bilo Avdovo širokoustenje obenem v njegovo škodo. Ni mu uspelo povedati oziroma odjecljati do konca, kajti tudi Avdo si je že oblekel predpasnik. Zjutraj Dušan ni jecljal, niti ni imel tako razburjenega glasu.

Zvečer sem bil seveda utrujen, pravzaprav crknjen kot staroegipčanski suženj. Če sem zaprl oči, so v polmraku za vekami zaplesale lire, monotono so tekle in priganjale. Roke so še vedno lovile piščance in obešale. Mišice niso mogle pozabiti dne, ki jih je kruto presenetil. Namesto da bi zaspal, se je zgodilo nekaj drugega. Vstal mi je. Kar sam od sebe se je dvignil in otrdel. Ve se, kdo in kaj. Pa nisem nič takega razmišljal, nič takega gledal. Kar tako, samovoljno se je dvignil in okamenel. Ni šlo drugače, moral sem ga vzeti v roke in sprostiti v dlani.

Bilo je nekaj dni kasneje. Bil sem že utrujen. Avdo in Dušan sta me že resno jemala. To pomeni zgolj to, da sta dobro vedela, koliko zmorem, kar sta spet s pridom izkoriščala. Zdaj eden, zdaj drugi sta za nekaj časa izginila. Avdo se je motovilil po klavnici in mimogrede sproščal svoje pohlepne šape, Dušan pa je izginjal, ne da bi jaz pravzaprav vedel, kam. Tisto dopoldne smo se do malice mučili s petelini. Tudi te je treba nekako pobiti, čeprav jih ni veliko, so pa zato toliko bolj naporni. Močnejši so, bolj kljuvajo in praskajo, pa tudi nekako bolj se zavedajo, kako se stvari obračajo v njihovo škodo. Skratka, preden smo opravili s tistimi nekaj sto petelini, smo se dobro namučili. Po malici je sledilo pravo olajšanje. Piščančki so skoraj sami leteli na lire. Avdo in Dušan sta menda od same lahkotnosti postala razposajena. Njuna domišljija je dobila krila. Začela sta obešati po svoje, izvorno: za vrat, za stegno, za krila, na dve liri hkrati. Nekaj piščancev jima je uspelo raztegniti celo na tri lire, tako da so v električno komoro izginili kot beli orliči z razprtimi krili. Njuno izživljanje seveda ni ostalo brez posledic, njun navdih je naredil zaplete na drugem koncu tekočega traku. Za nekaj trenutkov se je trak ustavil, prirohnel je delovodja in grozil, da jima bo trgal ure ali nekaj takega. Brž ko je delovodja odnesel pete, sta se začela divje krohotati.

»Pucaj!« se je drl Avdo.

Ujela sta vsak po enega piščanca, ga pozorno namestila v levici, tako da je bil hrbet obrnjen v dlan. Na »tri-četiri« pa sta z desnico udarila po puhastem trebuščku. Zelenosivi izstrelki so poleteli proti plastičnim vratom, za katerimi je izginil delovodja. Samo eden je zadel.

»Gde gadaš, Dule!«

»Ti si kiksnu!«

»Lažeš!«

»Ti lažeš!«

»Eto, vidi kako gađa Avdo!«

Avdo je ponovno demonstriral to posebno spretnost, pograbil je drugega piščanca, pociljal proti Dušanu in dokazal, da lahko zadene človeka v sredino čela. Dušan mu je z enakim uspehom vrnil. V trenutku se je med njima vnela bliskovita vojna. Smrdeči ptičji seč je brizgal na vse strani. Pravilno sem slutil, da se tak spopad ne more dobro končati.

Spet so se odprla nihajna vrata. Skoznje je pogledala radovedna Zinkina glava. Avdo pa je imel ravno pripravljenega piščanca. Pomeril je, ustrelil in zadel; tako kot Dušana – v čelo. Dušan pa je nenadoma zarjul kot pobesnel bik. Zgrabil je Avda za vrat in začel divje stresati slabotno telo.

»Pusti me, ludače.« To so bile zadnje Avdove besede. Da bi se nekako izmotal iz Dušanovega primeža, je zgrabil za liro. Tekoči trak ga je izpulil iz Dušanih rok, vendar se je Avdo pri tem nesrečno zataknil za liro. Zaman se je poskušal odtrgati. Trak ga je vlekel za sabo. Namesto da bi stekla in ustavila trak, sva oba z Dušanom zgrabila Avda in ga poskušala nekako sneti s traku, ki ga je že vlekel v električno komoro. Odprtina je bila na srečo preozka. Zaslišalo se je odrešujoče paranje blaga, sila je popustila in Avdo je zgrmel na tla. Dvignila sva ga s tal in odnesla na rampo. Zdaj so z njega zdrsnili še zadnji ostanki njegovih hlač. Nag kot Jezušček je obležal med kurniki.

In groza!

Sploh nisva preverjala, ali je živ ali mrtev! Zgroženo sva strmela v njegov penis. Bilo je nekaj strašno majhnega, kot deški mezinček ali kot grdo spotegnjena glista, skratka nekaj, česar Avdo prav gotovo ni mogel uporabljati za moške namene. Takrat sem pomislil, da je nekakšen hermafrodit, pozneje sem slišal o neki vrsti paralize, ki lahko prizadene zgolj ta organ, vendar še danes ne vem, kako je bilo v resnici z Avdom.

Odpeljali so ga v bolnišnico. Pozneje smo zvedeli, da je ostal živ, v klavnico pa se ni vrnil nikoli. Že naslednji dan je izginila tudi njegova Sofija. Avdo pa je kajpak še cel mesec ostal glavni predmet pogovorov. Nihče pa ga ni več omenjal z njegovim pravim imenom. Odslej je bil samo še lizika, pizdolizec ali pizdopralec. Dovolj je bilo, da je kdo omenil katerega od teh vzdevkov, in že so se vsi držali za trebuhe in si brisali solze.

Ko sem Barbari povedal nekoliko omiljeno različico teh klavniških dogodkov, je rekla, da sem »bogi revež« in kaj vse da moram prestajati tam. Potem me je poljubila in nežno povlekla v svojo posteljo. Bil je res skrajni čas, da tudi jaz spoznam ljubezen.